

Gospodarska skušnja.

(Varujte žabe in krote na polji in na vertih!)
 Žabe in krote so vertom ali polju velike dobrotnice, ker živé le od muh, os, gosenic in družega enakega merčesa. Preiskavali so več žab, in našli so v njih drobu mnogo škodljivih polžkov, ostanjkov gosenčnih itd., nikoli pa nobene rastline ali kakega zeliša. Če se včasih na polji v kaki votli repi najde kaka kropa, berž se zažene hrup, da kropa je izglodala repo! Pa ni res! Miši so jo zglodale, — kropa se je le v votlino vsedla, da preži na mergoljince in enako žival. Zato hvala žabam in krotam na polji in vertu!
 (Agronom. Zeit.)

Gradška asekuracija zoper ogenj v pretečenem letu 1857.

Iz dokaza, ki ga je vodstvo gradške asekuracije zoper ogenj te dni na svetlo dalo, se vidi, da je v pretečenem letu 2827 gospodarjev na novo k omenjeni asekuraciji pristopilo, namreč iz Štajerskega 2058, iz Krajnskega 475 in iz Koroškega 294.

Zavarovano je bilo 6849 pohištev iz novega za 3 milij. 299,800 fl. zavarovavne vrednosti, — za 4 milij. 454,850 fl. pa klasne vrednosti. Vesvoljno premoženje, ki je bilo lansko leto pri gradški asekuraciji zavarovano, je zneslo 76 milij. 920,525 fl.

Vodstvo asekuracije je pretečeno leto pogorelcom 168 tavžent 365 fl. za škodo po ognji povernilo, in sicer: Štajarcem 107,765 fl., Koroščem 40,960 fl., Krajncem pa 19,640 fl.

Letošnja tarifa je postavljena za 1 kr. višja od lani in sicer na 16 kr. od 100 goldinarjev. Ta tarifa se mora do konca tega mesca sušca, to je, zadnji čas 10 dni po sv. Jožefu upravnikom omenjene asekuracije odrajtati. Tisti deležnik, kateri ta čas plačati zamudi, zgubi po svoji nečimernosti pravico do družbine pomoči o nesreči ognja. Razun tega je omenjena družba lansko leto 424 fl. 30 kr. takim osebam podarila, ki so pri ognji pridno gasiti pomagali.

S pomočjo te asekuracije se je lansko leto 585 pohištev, ki so bile poprej s slamo krite, s ceglom pokrilo, 7 so jih s škerlmí, 12 pa s kositarjem pokrili. Razun tega se je tudi 328 zidanih opažev, 174 varnih dimnikov, 60 strelovodov in 149 pohištev na varniši in prostorniši kraj prestavilo.

Gospodarjem na Štajarskem, Koroškem in Krajnskem, za ktere je imenovana asekuracija napravljena, podamo nje izkazek pretečenega leta z živo željo, da bi veliko veliko gospodarjev k omenjeni asekuraciji pristopilo in pri nji svoje pohišta zavarovalo, in da bi vsak gospodar brez skerbí reči mogel: „Bog in sv. Florjan! zdaj se ognja tako zlo ne bojim; svoje poslopja imam zavarovane!“

Ali bi ne bilo prav, ko bi se pisale nekatere uredne (kancelijske) pisma v slovenskem jeziku?

Napravljal sem se že večkrat, pisati besede o tem, pa položil sem vselej peró na stran, dobro vedoč, da bi ne utegnil biti moj sostavek vsem po volji. Ali ko bi gledal človek zmeraj le na to, kar je vsem po volji, bi se ne začela in ne zveršila nobena dobra reč, ker vse, še tako koristno in dobro in potrebno, zadeva kar mnogokrat na terdovratne nasprotljeje, ki se dajo le polagoma premagati s prepričevanjem in stanovitnostjo. Tako se godí iz začetka vsakemu narodu zastran njegovega jezika.

Ni še minulo veliko let, ko se ni spodobilo omikanemu človeku govoriti po slovenski. Pregnan je bil domači častitljivi jezik iz omikanih društev, iz šol, iz javnih naprav in zabav, in se je moral umakniti ptujemu, ter mu pre-

puštiti sedež za gospósko mizo. Zavetje je imel le še v cerkvi in med prostim ljudstvom, ker le redko so bili nasejani možje učenih stanov, ki so se pečali z domačim jezikom, bolj iz ljubezni in veselja do učenosti, kakor pa z namenom, pridobiti mu kdaj veljavo, ki mu gré med drugimi jeziki.

Prevratne leta, za ktere bi bilo bolje v mnogem oziru, ako bi jih ne bilo nikdar bilo, so pa premenile zastran národnih jezikov hipoma vse v naši deržavi. Ustanovljene so bile enake pravice národom in jezikom. Postave v nemškem ali drugem jeziku, vse so bile izvirne. Domačemu jeziku so se odperle spet duri v šole; prejel je pravice, ki mu gredó. Bil je obligaten, to je, za domače sinove zapovedan, kakor nemški ali latinski. Kar zadeva izvirnost nemških jezikov, se je to nekoliko pre naredilo pozneje. Postavodajavec v deržavi je namreč oziroma le eden, in tisti jezik je izviren, v katerem je bila postava dana. Ena in tista postava v drugih jezikih je le prestava. Ako se pokažejo v taki prestavi dvomi, kakoršni koli, zastran misli in namena postavodajavca, je razvidno, da se morejo in morajo le rešiti ti dvomi, ako se v roke vzame postava v jeziku, v katerem je bila prvič dana. To je spoznala modra visoka vlada, zato je bila primorana stesniti nekoliko ravnopravnost jezikov, ter je ukazala, da se morajo presojevati vse prestave v razne jezike le po izvirni nemški besedi. To pre narejo mora za prav spoznati in poterčiti vsak, kdor je le količkaj prestavljal iz jezika na jezik, ker je skusil, kako težavno je pogoditi vselej misel izvirnika in jo povedati. To pa tudi ne škoduje ravnopravnosti celó nič, samo, da se ona varuje, terdi in brani tam, kjer se lahko brez težav, brez homatij v uredovanji in brez škode na vse strani. To pa se godí in doseže naj ložeje v šolah, ljudskih in višjih latinskih, kar je tudi terdna volja slavne vlade.

Nikakor torej ne moremo verjeti in radi mislimo, da je le hudobno obrekovanje tista govornica, da se razlaga po nekterih gimnazijah slovenski jezik le po mačehno, in da celó nič ne škoduje v napredovanji zanikernemu učencu, ako je primoran učenik dati mu kljuko v slovenščini.

Ljudske šole naj bodo osnovane po domače na národni podlagi. To že tirja njih namen in cilj, da bodo zares to, kar imajo biti. V višjih latinskih šolah naj ima domači jezik tisto častno mesto, ktero mu gré dandanašnji. Od višjega učenca se mora tirjati, da si prilasti popolnoma znanje jezika, ki ga bo potreboval pozneje, kadar bo stopil kakor duhoven, urednik (Staatsbeamte), zdravnik i. t. d. v življenje, da bo mogel učiti, govoriti in pisati v čisti lepoglasni slovenščini, ki mu ga bo že sama veliko bolj prikupila ljudém, kakor pa tista ostudna mešanca, ki ni ne slovenšina, ne nemšina, ampak spačen polután iz obéh, in dela govornika smešnega in nerazumljivega.

Skušnja uči, da opravi duhoven, ako govori lepo, umevno in pravilno, če tudi ne deklamira prav po sekericah, velikoveč, kakor pa tak, ki govori kakor drug Ciceron, po vseh pravilih zgovernosti, pa ni oblasten jezika in njegovih posebnost. Ako veljá to že od duhovnov, ki so po navadi bolj vajeni jezika, koliko več veljá to še le od urednikov.

Kako nerazumevnega dela urednika, kadar „protokole s partajami gor jemlje“ in jih „ferhera“, pomanjkanje jezika, in koliko da škoduje to njegovi veljavi, pa tudi dobri reči, povedal bi lahko veliko izgledov. Enaka potreba je za zdravnika in sploh za vse, ki imajo opraviti z ljudstvom, ter so njegovi učeniki, sodniki in vodniki, bodi si v katerem koli oziru.

Silna potreba je torej vsakemu, popolnoma znati jezik ljudstva, med katerim živí. To znanje pa si prilastiti, za to so šole. Izgovor, da sin slovenskih staršev zná že od matere, od doma svoj jezik, ni vreden dandanašnji, da bi odgovoril le besedico na-nj, kajti je piškav, in razpade sam